

Неделя, 28 октомври 2012 г.

19:29 ч.

Скачам, втрещена ужасено в леглото, стаявам дъх, за да възпра стоновете, надигнали се в гърлото ми.

Няма да плача.

Отказвам да плача.

Отпускам се бавно на колене, облягам ръце на ръба на леглото и прокарам пръсти по жълтите звезди, разпилени по тъмносиния фон на юргана. Гледам ги, докато не започват да се размиват от сълзите, премрежили погледа ми.

Стисвам очи и заравям глава в чаршафите, мачкам завивката в шепи. Раменете ми се разтреперват от напора на дълго съдържаните ридания, които сега яростно се откъсват от гърдите ми. Изправям се рязко, изкрещявам и смъквам завивката от леглото, запокитвам я към отсрещния край на стаята.

Стисвам юмруци и обезумяла се оглеждам какво друго да хвърля. Грабвам възглавниците и ги пращам по отражението на непознатата в огледалото. Гледам я, тя ме гледа на свой ред, хлипайки сърцераздирателно. Безсилието ѝ ме вбесява. Втурваме се една срещу друга, докато юмруците ни не се срещат през стъклото и огледалото се разбива. Наблюдавам я как рухва на милион лъскави парчета върху килима.

Хващам ръба на тоалетката и я избутвам настрани, а от устата ми се откъсва нов писък, твърде дълго преглъщан. Тоалетката се преобръща, аз измъквам чекмеджетата и започвам да мятам съдържанието им из стаята, въртя се, хвърлям и ритам всичко по пътя си. Сграбчвам прозрачните сини пердета и започвам да ги дърпам с все сила, докато накрая корнизът поддава и пердетата падат в краката ми. После преминавам към кутиите, наредени една върху друга в ъгъла, и без дори да зная какво има в тях, докопвам горната и я хвърлям срещу стената с цялата сила, на която е способно високото ми едва метър и шейсет тяло.

– Мразя те! – изкрещявам. – Мразя те, мразя те, мразя те!

Мятам каквото ми попадне. И всеки път когато отворя уста да изкрещя, усещам соления вкус на сълзите, набраздяващи бузите ми.

Внезапно ръцете на Холдър ме обгръщат откъм гърба и ме стисват с такава сила, че не мога да помръдна. Дърпам се, извивам се и крещя, докато накрая въобще не съм в състояние да мисля. Блъскам се слепешката, инстинктивно.

– Престани – нарежда той спокойно в ухото ми, без да ме пуска. Чувам го, но се правя на глуха. Или просто не ми пука. Продължавам да се мъча да се измъкна, но ръцете му затягат обръча около тялото ми.

– Не ме докосвай! – изкрещявам с пълно гърло и впивам нокти в ръцете му. Това обаче явно ни най-малко не го стряска.

Не ме докосвай. Моля те, моля те, моля...

Тихият глас отеква в съзнанието ми и мигом се отпускам в ръцете му. Напълно отмалявам, а сълзите ми набират сили, поглъщат ме. И вече съм единствено извор за сълзи, които не спират да се леят.

Безсилна съм и се оставям да бъда победена.

Холдър отпуска хватката си и слага ръце на раменете ми, извърта ме с лице към себе си. Дори не мога да го погледна. Облягам се изтощена, победена на гърдите му, стиснала ризата му с юмруци, и не спирам да хлипам, притиснала буза до сърцето му. Той обхваща тила ми в шепа и навежда устни към ухото ми.

– Скай. – Гласът му е равен, невъзмутим. – Трябва да се махнеш оттук. Още сега.

Събота, 25 август 2012 г.

23:50 ч.

Два месеца по-рано...

Иска ми се да вярвам, че повечето от решенията ми през седемнайсетгодишния ми живот са били що-годе разумни. Искрено се надявам интелигентността да се претегля според количеството, та няколкото ми глупави решения да не натежат над по-мъдрите. Ако действително е така, утре ще трябва да извърша цял куп благоразумни постъпки, понеже идеята тайничко да вкарам Грейсън през прозореца на стаята ми за трети път този месец силно накланя везната, при това в грешната посока. Уви, единствената точна мяра за глупостта е времето... така че явно ще трябва да почакам да видя дали ще ме заловят и едва тогава ще мога да ударя със съдийското чукче.

Независимо как изглежда отстрани, *не съм* някоя уличница. Освен, разбира се, ако определението за уличница не се върти около факта, че се натискам с множество момчета, независимо че не ги харесвам особено. В такъв случай би могло да се поспори дали пък всъщност не отговарям на описанието.

– Побързай, де – подканва ме с устни Грейсън иззад затворения прозорец, видимо подразнен от липсата на каквато и да било припряност от моя страна.

Дръпвам резето и плъзвам прозореца нагоре колкото се може по-тихо. Вярно, Карън далеч не е традиционна майка, но когато става дума за момчета, които се промъкват посред нощ през прозорците на чужди спални, тя определено би реагирала като всеки родител, при това крайно възмутен.

– Тихо – прошепвам. Грейсън се издърпва нагоре и прехвърля крак през перваза, после се изкатерва в стаята. Хубавото е, че прозорците от тази страна на къщата са само на метър и нещо от земята – все едно си имам отделна врата. Всъщност

двете със Сикс май ползваме прозорците доста по-често, отколкото вратите, за да си ходим на гости. Карън така свикна, че дори не коментира защо прозорецът ми е постоянно отворен.

Преди да дръпна завесите, поглеждам отсреща към прозореца на Сикс. Тя ми маха с една ръка, а с другата тегли ръката на Джаксън, който точно в този момент се катери през първаза. Джаксън се вмъква в стаята ѝ, обръща се и надвесва глава навън.

– Ще се чакаме при пикапа след час – подвиква тихо на Грейсън. После затваря прозореца на Сикс и пуска завесата.

Със Сикс сме като дупе и гащи още от деня, в който семейството ѝ се нанесе в съседната къща преди четири години. Прозорците на стайте ни са един срещу друг, което се оказва изключително удобно. Всичко започна съвсем невинно. Когато бяхме на по четиринайсет, се промъквах нощем в стаята ѝ, задигахме кутия сладолед от хладилника и гледахме филми. На петнайсет започнахме да водим момчета, за да ядат сладолед и да гледат филми с нас. А когато станахме на по шестнайсет, сладоледът и филмите останаха на заден план. Сега, когато вече сме на седемнайсет, излизаме от стайте чак *след* като момчетата са си тръгнали. Едва тогава сладоледът и филмите отново заемат централно място.

Сикс сменя гаджетата така, както аз сменям предпочитанията си към сладоледа. В момента „вкусът на месеца“ е Джаксън. Аз пък си падам по „Роки Роуд“¹. Грейсън и Джаксън са най-добри приятели – именно така се запознах с Грейсън. Когато любимецът на Сикс за съответния месец има готин приятел, тя го предоставя на благоволенieto ми. А Грейсън действително е готин. Има страхотна фигура, небрежно паднал перчем, пронизващи тъмни очи... въобще снабден е с целия арсенал. Повечето от познатите ми момичета биха дали мило и драго дори само да са в една стая с него.

Жалко, че и аз не съм изпълнена със същия трепет.

Дръпвам завесите и се обръщам, а Грейсън се оказва само на сантиметри от лицето ми, готов за действие. Обхваща лицето ми с длани и ми се усмихва с онази усмивка, която разтопява всякакви задръжки.

¹ Шоколадов сладолед с ядки и бонбони маршмелоус. – Б. пр.

– Здравей, красавице.

Въобще не ми дава възможност да отговоря, понеже устните му срещат моите в мокра целувка. Не спира да ме целува и докато изхлужва обувките си. Смъква ги с лекота и ме побутва към леглото, като през цялото това време устните ни са слепени. Лекотата, с която върши и двете неща едновременно, е хем впечатляваща, хем смушаваща. Бавно ме смъква на леглото.

– Заклучила ли си?

– Я провери и ти за всеки случай – казвам. Той ме млясва бързо по устните, после скоква да провери дали вратата е заключена. Цели тринайсет години не се е случвало Карън да ме накаже – хич не ми се иска да ѝ дам повод да започне да го прави точно сега. След няколко седмици навършвам осемнайсет, но се съмнявам, че и тогава ще промени подхода си, поне докато живея под покрива ѝ.

Не че е лош родител. Просто поведението ѝ към мен е... крайно противоречиво. Цял живот се е държала много строго. Никога не сме имали интернет, мобилни телефони или дори телевизор, понеже смята, че модерните технологии са коренът на всички злини на тоя свят. Същевременно в други отношения е изключително толерантна. Позволява ми да излизам със Сикс когато си поискам, стига да знае къде съм, а даже нямам и вечерен час. Всъщност никога не съм закъснявала кой знае колко, така че може и да имам вечерен час, без да съм разбрала.

Не ѝ прави впечатление, ако изтърся някоя псувня, макар рядко да ми се случва. Дори от време на време ми позволява да пийна малко вино на вечеря. Разговаря с мен така, сякаш съм ѝ по-скоро приятелка, а не дъщеря (а ме е осиновила, когато съм била едва на пет), и някак ме е научила да бъда (почти) напълно откровена с нея за всичко, което се случва в живота ми.

Въобще при нея няма средно положение. Или е крайно толерантна, или крайно строга. Нещо като консервативен либерал. Или либерално настроен консерватор. При всички случаи ми е трудно да се ориентирам, така че се отказах още преди години.

Единственият въпрос, по който сме се счепквали, е темата за държавните училища. Цял живот ме е обучавала у дома (понеже държавното училище също е корен на злото), а аз я

врънкам да ме запише, откакто Сикс ми подшушна тая идея. Вече съм започнала да подавам заявления в разни колежи и си мисля, че вероятността да ме приемат в някой, който ми е по вкуса, ще е по-голяма, ако съм в състояние да цитирам и някои извънкласни дейности в заявлението. И след месеци неспирни молби от двете ни със Сикс Карън най-после отстъпи и ми позволи да изкарам последната година в гимназията. Вярно е, че с домашното обучение бих могла да събера кредитите за дипломиране само за някакви си два месеца, но пък тайничко винаги съм си мечтала да вкуся от живота на обикновения тий-нейджър.

Естествено, ако знаех, че Сикс възнамерява да замине за чужбина по някаква програма за учебен обмен, и то в първия ден от уж съвместната ни учебна година, изобщо нямаше да ми хрумне да се запиша на училище. Но понеже съм невероятен инат, бих предпочела да се наръгам с вилица в ръката, отколкото да кажа на Карън, че съм размислила.

Гледам да не се замислям много-много върху факта, че няма да мога да разчитам на Сикс през тази година. Знаем колко мечтаеше тая работа с обменната програма да се увенчае с успех, но някаква егоистична жилка в мен все се надяваше нещо да се провали. Самата мисъл да прекрача прага на училището без нея ме ужасява. Но съм наясно, че раздялата ни е неизбежна и че и без това съвсем скоро ще бъде принудена да пристъпя в истинския свят, където живеят и други хора освен Сикс и Карън.

Липсата на досег с реалността замествам с книги, но едва ли е здравословно цял живот да живея в света на щастливите завършеци. Книгите ме запознаха и с ужасите (вероятно доста подсилени), които дебнат новозаписаните в гимназията. Страховитите първи дни, затворените кръгове, които не допускат външни хора, и навъртащите се гаднярки. Отгоре на всичко, ако може да се вярва на Сикс, вече имам по-особена репутация просто защото съм ѝ дружка. Сикс не се слави като привърженичка на сексуалното въздържание, а се оказва, че някои от момчетата, с които съм се натискала, не са привърженици на дискретността. Съчетанието от всички тези фактори може само да означава, че първият ми ден в училище ще е особено интересен.

Не че ми пука. Не тръгвам на училище, за да си търся приятели или да се опитвам да впечатля някого, и стига незаслужената ми репутация да не попречи на крайната ми цел, всичко ще е наред.

Надявам се.

Проверил вратата, Грейсън тръгва обратно към леглото и ми се усмихва изкусително.

– Какво ще кажеш за малко стриптийз? – Той поклаща ханш и подръпва блузата си нагоре, разкривайки спечелените с тежък труд плочки на корема. Започва да ми прави впечатление, че вечно търси повод да ги покаже на околните. Въобще той е типичното самовлюбено лошо момче.

Разсмивам се, когато смъква блузата си, завъртя я над главата си и я хвърля към мен, после отново плъзва тяло върху моето. Пъха ръка под шията ми и придърпва устата ми към своята.

За първи път се промъкна в стаята ми преди малко повече от месец и още в началото даде да се разбере, че съвсем не търси трайна връзка. Аз пък дадох да се разбере, че съвсем не търся *него*, така че мигом се разбрахме прекрасно. Естествено, той ще е сред малцината, които ще познавам в училище, та силно се тревожа това да не се отрази на прекрасната връзка, която се заражда помежду ни – всъщност... такава не съществува.

Тук е от по-малко от три минути, но ръката му вече е под тениската ми. Очевидно не е дошъл, за да водим високо интелектуален разговор. Устните му изоставят устата ми и тръгват надолу по шията ми, така че се възползвам от този кратък миг спокойствие, за да си поема дълбоко въздух и да се опитам да почувствам нещо.

Поне нещичко.

Вторавам се в пластмасовите фосфоресциращи звезди, налепени на тавана над леглото ми, смътно усещайки, че устните му са си проправили път към гърдите ми. Двайсет и шест на брой, звездите имам предвид. Знам със сигурност, че са толкова, понеже през последните няколко седмици имах достатъчно възможности да ги преброя, все при сходни обстоятелства. Аз, легнала, напълно равнодушна, докато Грейсън изследва лицето и шията ми и понякога гърдите ми с любопитните си превъзбудени устни.

Защо му позволявам да го прави, след като не изпитвам нищо?

Никога не съм чувствала емоционална близост с момчетата, с които се натискам. Или по-точно с момчетата, които се натискат с *мен*. Защото, за съжаление, нещата са предимно едностранни. Едно-единствено момче почти успя да изтръгне физическа и емоционална реакция от мен, но се оказва, че всичко е самопредизвикана заблуда. Казваше се Мат и ходихме по-малко от месец, преди чудатостите му да започнат да ми лазят по нервите. Как например това, че отказваше да пие бутилирана вода с нещо друго освен със сламка. Или как ноздрите му се разширяваха, когато се навеждаше да ме целуне. Или как обяви, че ме обича, само три седмици след като решихме, че няма да се срещаме с други хора.

Мда. Това последното преля чашата. Сбогом, Мати, миличък.

Със Сикс неведнъж сме обсъждали липсата ми на физическа реакция спрямо мъжете. Дори известно време подозираше, че може да съм обратна. Но след една много кратка и силно смуцаваща „пробна“ целувка помежду ни, когато бяхме на шестнайсет, и двете решихме, че случаят не е такъв. Не че не ми харесва да се натискам с момчета. Напротив, харесва ми, иначе нямаше да го правя. Просто не ми харесва по обичайните причини, както на другите момичета. Никога не губя почва под краката си. Не ме заливат горещи вълни. Всъщност цялата идея, че мога да примирам по някого, ми е напълно чужда. Истинската причина да ми е приятно да се натискам с някого е, че така мога истински и напълно удобно да изключа. Заради ситуации като тази в момента с Грейсън, когато главата ми така удобно се изпразва. Съзнанието ми напълно спира да цъка и усещането безкрайно ми допада.

Както се взирам в седемнайсетте звезди в горния десен квадрант на звездния куп на тавана ми, внезапно и неохотно се завръщам в реалността. Ръцете на Грейсън са дръзнали подалече, отколкото съм допускала до момента, и осъзнавам, че е разкопчал дънките ми и пръстите му играят по памучния ръб на бикините ми.

– Недей, Грейсън – прошепвам и избутвам ръката му.

Той дръпва ръка и простенва, после притиска чело във възглавницата ми.

– Хайде, Скай – диша тежко във врата ми. Прехвърля тежестта си върху дясната си ръка и ме поглежда, като очевидно се опитва да пусне специалната си усмивка в действие.

Споменах ли, че съм напълно неподвластна на разтапящата му усмивка?

– Колко още смяташ да продължаваш с този театър? – той плъзва ръка по корема ми и отново пъха върховете на пръстите си в дънките ми.

Настръхвам.

– С кой театър? – опитвам се да се измъкна изпод тялото му.

Грейсън се вдига на ръце и ме поглежда, сякаш съм пълна тъпачка.

– С ролята на „доброто момиченце“, дето се опитваш да ми я разиграваш. Писна ми, Скай. Давай да караме направо.

Тук се връщаме обратно към факта, че в разрез с всеобщото мнение, аз *не съм* уличника. Никога не съм правила секс с което и да е от момчетата, с които съм се натискала, включително с намусения Грейсън. Наясно съм, че липсата на сексуално желание вероятно би улеснила поне на емоционално равнище секса със случайни партньори. Но съм наясно и също, че точно тази липса е и чудесно извинение да *не правя* секс. Знам, че премина ли тази граница, клюките по мой адрес няма да са само клюки. Ще бъдат самата истина. А никак не желая да потвърдя глупостите, които се говорят зад гърба ми. Следователно – може да се каже, че причината да съм девствена на почти осемнайсет години е прословутият ми инат.

Едва сега, след като вече от десет минути е в стаята, забелязвам, че вони на алкохол.

– Пиян си – избутвам го. – Казах ти друг път да не идваш пиян. – Той се изтъркоква от мен, аз се изправам, закопчавам си панталона и изпъвам тениската. Слава богу, че се оказа пиян. Нямам търпение да си върви.

Грейсън сяда на ръба на леглото и ме хваща за кръста, придърпва ме към себе си. Увива ръце около талията ми и обляга глава на корема ми.

– Съжалявам – казва. – Толкова те желая, че май няма да понеса да дойда отново, ако не ми позволиш да те имам. – Спуска ръце по-надолу и обхваща дупето ми с длани, после притиска устни там, където тениската ми опира в дънките.

– Тогава недей да идваш – завъртам подразнено очи и се отскубвам от ръцете му, после тръгвам към прозореца. Когато дръпвам пердето, виждам, че Джаксън тъкмо се спуска от прозореца на Сикс. Някак и двете сме успели да сведем едночасовото мъжко посещение до десет минути. Поглеждам Сикс, а тя ми отвръща с онзи многозначителен поглед, който говори, че ѝ е време за нов „вкус“.

Смъква се след Джаксън през прозореца и идва под моя.

– И Грейсън ли е пиян?

Кимам.

– Значи, бием им дузпата.

Обръщам се и виждам, че Грейсън се е излегнал обратно на леглото, очевидно неразбрал, че вече не е желан. Приближавам се, вдигам ризата му и я хвърлям в лицето му.

– Тръгвай си – казвам.

Той ме поглежда и повдига вежда, после, като вижда, че не се шегувам, се смъква неохотно от леглото. Нахлузва обувките си, начумерен като малко дете. Правя му място да излезе.

Сикс изчаква Грейсън да се смъкне от прозореца, после се покатерва на свой ред точно когато един от двамата измърморва: „Кучки...“. Сикс ме поглежда възмутено и провесва глава навън.

– Интересно как станахме кучки, при положение че *не ви* пуснахме. Задници. – После затваря прозореца, отива до леглото ми и се просва отгоре, скръстила ръце зад тила си.

– Поредният герой пада в неравен бой.

Прихвам, но смехът замира в гърлото ми, прекъснат от силен удар по вратата на стаята. Скачам да отключа, после правя крачка встрани, за да пропусна Карън. И действително, майчиният ѝ инстинкт и този път не ме разочарова. Оглежда с див поглед стаята и вижда Сикс на леглото.

– По дяволите – възкликва Карън и се обръща към мен. Слага ръце на кръста и се намръщва. – Можех да се закълна, че чух момчешки гласове.

Прокрадвам се към леглото в опит да прикрия обзелата ме паника.

– И си разочарована, *понеже...* – На моменти въобще не мога да я разбера. Както вече казах, реакциите ѝ са крайно *противоречиви*.

– След месец ставаш на осемнайсет. Почти не ми остана време да те накажа за първи път. Трябва да започнеш поне малко да нарушаваш правилата, малката.

Явно се шегува, така че въздъхвам облекчено. Дори ми става леко гузно, задето изобщо подозира, че само преди пет минути някакъв тип е опипвал дъщеря ѝ в същата тази стая. Сърцето ми думка с такава сила, че се опасявам да не чуе.

– Карън? – обажда се Сикс зад нас. – Ако ще се почувстваш по-добре, нека те уведомя, че двама симпатяги току-що се натискаха с нас, но ги изритахме точно преди да дойдеш, понеже бяха пияни.

Ченето ми висва и се извърщам рязко, за да стрелна Сикс с поглед, който, надявам се, ще ѝ даде да разбере, че сарказмът ѝ никак не е забавен, и то при положение че казва *истината*.

Карън се размива.

– Е, може би утре ще попаднете на момчета, които хем са готини, хем са *трезвени*.

Вече не се тревожа, че Карън може да чуе думкането на сърцето ми, понеже в този миг то напълно замира.

– Трезвени момчета, значи? Май ще мога да го уредя – заявява Сикс и ми намига.

– Ще останеш ли да спиш тук? – пита Карън, вече тръгнала към вратата.

Сикс свива рамене.

– Май тая нощ ще идем у нас. Нали тази седмица за последно ще си спя в собственото легло. Освен това имам филм с Чанинг Тейтъм.

Поглеждам Карън и ми става ясно, че няма да ни се размине.

– Недей, мамо – тръгвам към нея, но виждам как очите ѝ се замъгляват. – Не, не, недей. – Но докато успея да стигна до нея, вече е късно. Разревава се. Ако има нещо, което не мога да понасям, това е някой да плаче. Не само защото се разстройвам, но и защото ужасно се дразня. Освен това е крайно неловко.

– За последно – обявява Карън и се втурва към Сикс. Днес я е прегърнала не по-малко от десет пъти. Направо ми се струва, че ѝ е по-гъжно, отколкото на мен, задето Сикс заминава след няколко дни. Сикс услужливо приема единайсетата прегръдка и ми намига над рамото на Карън. Буквално се налага да ги отдели със сила една от друга, та Карън най-после да се махне.

Тръгва пак към вратата и там се обръща отново.

– Пожелавам ти да се запознаеш с някой готин италианец – казва на Сикс.

– Дано да не е само един – отвръща най-сериозно Сикс.

Когато вратата най-сетне се затваря зад гърба ѝ, мигом се извърщам, скачам на леглото и тупвам Сикс с юмрук по рамото.

– Страшна си *кучка* – изсъсквам. – Изобщо не беше смешно. Мислех, че ще ме хване.

Тя се размива и бута ръката ми, после се изправя.

– Хайде. Вкъщи имам „Роки Роуд“.

Не се налага да повтаря поканата си.